Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

A fost odată un om extrem de bogat, iar acestui om i s-a întâmplat să-i cadă nevasta greu bolnavă. Şi când a simțit că i s-apropie sfârşitul, femeia şi-a chemat la căpătâi singurul ei copil, o fetiță, şi i-a spus:

— Draga mamei, orice ți s-ar întâmpla, cată să fii întotdeauna bună şi cu sufletul neîntinat.

Zicând aceasta, femeia şi-a mai privit o dată copila şi a închis ochii pentru vecie.

Fetița se ducea în fiecare zi la cimitir şi plângea amarnic la mormântul maică-sii.

Când veni iarna, zăpada se aşternu ca o maramă albă peste mormânt, iar în primăvară, când razele soarelui o topiră, tatăl fetiței îşi luă altă nevastă.

Femeia asta de-a doua îşi aduse în casă cele două fice pe care le avea. Fetele, nu-i vorbă, erau frumoase, dar pe cât de luminos le era chipul, pe atât de întunecat şi plin de răutate le era sufletul. Pentru fetița bogatului începură zile pline de amărăciune.

— Ce, proasta asta se cade să stea cu noi în odaie, o bruftuluiau fetele. Dacă vrea să mănânce, n-are decât să muncească! La bucătărie cu ea, că acolo e locul ei!

Îi luară straiele cele frumoase şi-o îmbrăcară c-o vechitură de rochie cenuşie şi o încălțară cu nişte papuci de lemn.

— Priviți la domnița asta mândră ce gătită e, strigară fetele maşterei, luând-o în râs.

O puseră să robotească din greu de dimineață până la căderea nopții. Seara, fata cădea frântă de oboseală, cuibărindu-se lângă vatră, unde somnul îi era numai amar. Şi, fiindcă din această pricină era întotdeauna plină de cenuşă şi murdară, îi ziseră, în râs, Cenuşăreasa.

Librăris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Într-o zi, tatăl fetelor se pregătea să plece la iarmaroc şi le întrebă pe cele două fete vitrege ce daruri voiau să le aducă.

— Rochii frumoase, răspunse una.

— Mărgăritare şi nestemate, zise a doua.

— Da' ție, Cenuşăreaso, ce-ți doreşte inima, întrebă taică-său, într-un sfârşit.

— Cea dintâi rămurică ce s-o anina de pălăria dumitale, pe aia s-o rupi, dragă tată, şi să mi-o aduci.

